

Tuần Báo Vô Vi

25 tháng 8 năm 2013

Số 148

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tại sao làm người phải lo ?
2. Người tu thiên tiến hóa thật hư ra sao ?
3. Nạn tai bất ngờ thì phải làm sao?
4. Sức mạnh của thể xác do đâu mà có?
5. Sự tốc hành do đâu sanh ra?
6. Làm sao nhận thức sự không không gian và không thời gian?
7. Tại sao có nhiều người học ít lại muốn hiểu nhiều ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 2 tháng 11 năm 1995 1) Hỏi : Tại sao làm người phải lo ? Đáp: Thừa làm người phải lo là luồng điện trong nội tâm chưa thoát khỏi con tim. Ngược lại người tu thiền nhiều, luồng điện thoát khỏi bộ đầu lại bớt được sự lo âu và sáng suốt hơn, bớt khổ. Sự phát triển của trung tim bộ đầu, chỉ có phát triển một chiều hướng thượng và trụ tâm, khác hơn người không thiền, dễ tha thứ hơn. Kệ: Bình tâm phát triển chẳng mê hờn Thanh tịnh bình tâm chẳng thiết hơn Quy một tình đời không loạn động Sẵn sàng giúp đỡ chẳng cần ơn.	Ngày 3 tháng 11 năm 1995 2) Hỏi : Người tu thiền tiến hóa thật hư ra sao ? Đáp: Thừa người tu thật lúc nào cũng chất phác và không muốn làm phiền bất cứ người nào. Người mượn lời để tu và không thật tâm hành pháp và đời pháp là người không thật thà và có mưu đồ, bất lợi cho chính họ ở tương lai. Kệ: So đây lão khoét chẳng thanh tài Lợi dụng tình thương tự thị oai Tạo chấp tạo mê tâm khó thức Làm đường lạc lối tự làm sai.
Ngày 4 tháng 11 năm 1995 3) Hỏi : Nạn tai bất ngờ thì phải làm sao? Đáp: Thừa nạn tai bất ngờ là sự quyết định của Thượng Đế, để dẫn tiến những tâm linh ác độc trở về với chính họ. Cho nên lúc sống phải biết cách tu, hướng thượng phát triển tâm linh, thì lúc nguy biến sẽ được cứu. Kệ: Thiên cơ biến chuyển điều tâm tiến Thức giác bình tâm chẳng có phiền Không nạn, không tâm là tiến bước Thanh bình cảm thức tâm bình yên.	Ngày 5 tháng 11 năm 1995 4) Hỏi : Sức mạnh của thể xác do đâu mà có? Đáp: Thừa sức mạnh của thể xác do sự dày công tập luyện mà hình thành, cộng với nguyên khí của Trời Đất mà ổn định. Người tu thiền cũng vậy, do sự công phu liên tục sẽ đạt tới sự thanh tịnh và sáng suốt. Kệ: Quy nguyên thực chất của thân hình Điền giới thâm sâu rõ tiến trình Tự nguyện thực hành cho đến đích Cần khôn quy một tự mình mình.
Ngày 6 tháng 11 năm 1995 5) Hỏi : Sự tốc hành do đâu sanh ra? Đáp: Thừa sự tốc hành do nhu cầu và kết hợp bởi khối óc loài người hình thành. Người tu thiền muốn đạt nhanh cũng do ý chí của hành giả chịu thực hành. Luồng điện trung tim bộ đầu lên cao chừng nào sẽ được rút ngắn việc đời cũng như về đạo, dẫn thân an vui và không ngại ngại, mục đích tiến hóa rõ rệt hơn. Kệ: Vui chung nguyên lý chẳng nuôi hờn Thực hiện công phu lại biết ơn Đen bạc tình đời tâm chẳng động Khai thông trí tuệ chẳng phai sờn.	Ngày 7 tháng 11 năm 1995 6) Hỏi : Làm sao nhận thức sự không không gian và không thời gian? Đáp: Thừa muốn nhận thức được sự không không gian và không thời gian thì phải thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp đứng đắn là sẽ đạt đến kết quả không không gian và không thời gian, tức là sẽ không còn nghiệp trong tâm, sẽ có cơ hội hướng về ánh sáng nhiều hơn. Kệ: Chẳng lo chẳng có buồn phiền động Cảm thức an vui chẳng phập phồng Sống động tình Trời trong thức giác Thanh bình tự đạt cảm thông dong.

Ngày 8 tháng 11 năm 1995

7) Hỏi : Tại sao có nhiều người học ít lại muốn hiểu nhiều ?

Đáp: Thừa học ít muốn hiểu nhiều chứng minh người ấy không tự chủ được, thích hưởng thụ hơn là làm việc, tức là lười biếng và muốn hơn người khác, tu rất khó tiến về không, thích phê bình người khác, không thích bắt cứ ai phê bình mình cả, tự cao và tự ái.

Kệ:

Lầm lạc si mê tưởng họ tài
Không ưa không thích chuyện lầm sai
Sửa mình không có tâm không tiến
Cối tàm còn ngu tưởng mình tài.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Chơn Như (tiếp theo)

...

Bởi vì tôi đã đem cái điềm lành cho xã hội, đem điềm lành cho đất nước, đem điềm lành cho nhân loại. Thấy có một chút đó, khởi điềm tốt, tất cả sẽ tốt mà khởi điềm xấu thì tất cả sẽ xấu. Cho nên các bạn đang hành đây là các bạn tự sửa rồi, khi không bị lỗi tai làm gì, soi hồn, mất tự do hết. Nhưng mà cái tự do của đời là cái loạn tưởng, bây giờ chúng ta cắt đứt cái loạn tưởng, khi không làm pháp luân làm gì, để ngũ tạng nó yên, nó sướng, phần nào, phần nấy, nó biểu đi chơi, bắt nó, đem ánh sáng rọi nó. Bởi vì trong bóng tối nó hay đùa giỡn ở trong cái thất tình lục dục, mình đem cái ánh sáng vô, thì từ đó nó mới lập lại cái thứ tự, sáng suốt thay đổi cái tình thế của bên trong. Ở trong cái bóng tối thì khác, ngay chúng ta ở thế gian, giờ tối thì cái tâm nó loạn, mà tới sáng giữa mặt trời, đứng ngay đó cái tâm nó khác. Thấy nó phân biệt rõ ràng, thì chúng ta, ta sửa hàng ngày lập lại cái trật tự, trật tự đúng cái chiều hướng hóa hóa sanh sanh của trời đất, rồi nhiên hậu chúng ta mình cảm ta, rồi ảnh hưởng con cái. Thì các bạn đã có cái cơ hội lập lại trật tự này, nắm cái đó mà sửa, rồi sau này mới nghe lại cái lời nói của tôi nói là đúng. Bởi vì tôi làm cái gì ở trong thực trạng mà ra thôi, chứ tôi không có chịu kêu bằng ảo tưởng nói ra, chính tôi đã thực hành không cơm ăn, không áo mặc, khổ cực, đói khổ, rơi lụy hàng đêm, cũng đã nếm qua cái mùi đau khổ của thế gian và từ đó tôi thoát ly lần lần. Rồi ngày nay, tôi đã có một phần thanh thân

sáng suốt, cho nên tôi cũng ở trong cái đau khổ của các bạn mà ra, thông cảm lắm nhưng mà chỉ có cái cương quyết mình giải quyết được, bí rồi, túng rồi, làm sao bây giờ. Hồi đó tôi là bí túng hết đường đi, chỉ một là xuống động thổ, hai là lên trời, chỉ có hai con đường đó, chứ còn đi ra cũng không được, mà đi vô cũng không được. Ở nhà người ta không trả tiền nhà, mà có vợ không có phát tiền người ta đi chợ, mà giờ đi đâu, có nước động thổ lên trời chứ còn đi đâu nữa hết rồi, có hai cái đó. Nhưng mà nhờ đó, nhờ cái sự kềm kẹp của gia đạo, kềm kẹp đòi hỏi của cái gia cảnh, mà ngày nay tôi mới thức giấc được chính tôi là người sai lầm, tôi càng cố gắng tu hơn nữa và tôi phải cảm ơn tất cả những người ở xung quanh tôi. Hồi đó tôi tu tôi cũng ghét gia đình, xấu quá, tham lam quá mà không chịu tu, kềm kẹp tôi dữ quá. Rồi tôi suy xét cái lượng từ bi của đức Phật tôi theo, đáng lẽ tôi phải đi giết, tôi trả thù, nếu tôi không biết tu thì tôi phải đi tôi giết, tôi trả thù, xấu với tôi quá, khi dễ tôi quá, chọc tôi giận đủ thứ hết, nhưng mà tôi lấy cái lượng từ bi của Quan Âm, của Đức Phật tôi tu. Thì ngày nay trở lại, tôi nhờ cái sự kềm kẹp đó tôi mới tiên, phải cảm ơn họ, rồi tự nhiên họ được cái ảnh hưởng tốt của tôi, rồi họ cũng bắt chước họ tu. Lâu lâu, tôi chọc lại chút, họ chịu không nổi, thử họ chưa được, phải tu lại nữa. Thì trong cái kinh nghiệm của cái đường đời mình đã đạt được không nhiều không ít, các bạn sẽ đóng góp cho nhân loại, cái chuyện tốt, không có chuyện xấu. Nhiều khi trong gia đạo, tôi nói giỡn, nói chơi với

đưa con nít, cháu tôi, tôi coi nó bình đẳng lắm, tôi giỡn chơi, tôi chọc nó đủ thứ, nó giận rồi, tôi biết điên nó tới đâu, tôi nói một chút triết lý, nó mở. Nó giận, cái nó dòn điên lên đầu nó, sùng rồi à, sùng rồi, mình điểm nó mới kéo lại cắt nghĩa cái sân là cái gì, cái si là tự khắc hiểu. Có điên nó hay chọc phá ở trong gia đình, để cho mở, cởi mở chứ không có buồn. Ta nhầm mắt, rồi thấy trăm hoa đua nở tươi đẹp, nó đều cởi mở, nó mới tươi đẹp, mà trong gia đình mình, người đối diện với người mình, người này làm thính, người kia gục đầu, cái đó là mấy cái bông nó không có cơ hội mà nở. Bây giờ chúng ta làm sao cho nó nở, muốn cho nó nở chúng ta phải nung nấu tận gốc, chọc cho nó tức, tiền là nó nở và trong đó mình mở cho nó. Chớ hồi trước ông Tư, mà người nào tới tu, ông tới ông dòm mắt, ông nói mặc cái đồ màu nâu xám, thắt cà-vạt (¹) đằng hoàng. Dạ thưa ông, ông tới ông định tu phải không. Ông cù lần quá mà tu đâu có được, chọc tức người ta, người ta ăn bận sang trọng nói người ta cù lần. Tôi hỏi tại sao ông ăn nói vô phép vậy, ông nói: “Bạn không thấy sao! Đó bây giờ cái độ nó đi tới đâu tôi biết rồi, y còn sân tới đâu, chút tôi nói ít câu, y giải giùm.” Chơi không phải tử tế như tôi nói mời uống nước, đồ này kia, mặt cù lần vậy mà tu, nói vậy người ta ăn bận thắt cravate tùm lum hết, cái vỏ ngoài không chứ trong không có gì, ông đó ông tức ghê lắm, nhưng mà rồi hết. Tôi dẫn ông bạn, ông tới. “Ông đừng có nói chuyện tu với tôi,” nói ông Tư, “Tôi nè tất cả kinh Phật ở chỗ này coi hết, đem hết vô trong óc tôi rồi. Ông mà tu cái gì!” chửi lại ông Tư, coi ông Tư không có kí lô nào, ông ở trên đầu ông Phật mà ông nói chuyện tu, ở con người không có hồn, không có gì hết, con người nó cũng như là dynamo xe hơi vậy đó. Nó phát điện ra, tháo ra bỏ một nơi, cái nó hết điện, hết chơi không có gì hết. Rồi ông Tư ông nói tại sao bạn không lấy cái dynamo, bạn sai cái dynamo hay là sai chiếc xe hơi, ê mày chạy ra chợ mua cho tao cái gì về. Ông kia nói không được, rồi tại sao bạn phải lên ngôi, rồi bạn rô ga, rồi bạn đạp bỏ số đi, rồi đi ra chợ rồi đi về. Hỏi, bạn khác hơn cái xe hơi chỗ nào, rồi ông đó ông cũng vẫn một mực nói ông đừng có nói về vấn đề Phật, cái vấn đề kinh nghiệm thôi. Ông già là ông đi tới chỗ ngu, chứ tui tui thanh niên không có ngu, chửi ngay trước mặt, rồi ông về ông học máu. Ông về sớm mới tới chiều ông học máu. Chính ông đã làm cho ông, người ta mở cho ông mà ông không

chịu, động xuống mà ông giữ một mực đó, ngoan cố nó vọng động, cái về ông học máu. Sáng ông giầu tôi, tôi hỏi đi đâu cái mặt xanh lè, ông nói bệnh đi bác sĩ. Qua bữa sau tôi hỏi lại gia đình. Tức quá! Có những người như vậy thì tự đắc, tự cao, cho rằng mình đọc sách là hay lắm rồi, hiểu hết rồi, không có ai hiểu bằng tôi hết, tôi là Phật rồi đó. Ông Phật nào y nói cũng rành hết nhưng mà rốt cuộc y không biết cái gì cho y hết, một chút đó mà tức mà học máu. Cho nên đây tôi nói với các bạn hòa với tất cả và học nơi tất cả cái đó là khôn nhất, giới nào cũng xài được hết. Tôi đã nói cái Honda không có con bù lon (²) nào không xài được, nhà của bạn không có cái cây tre nào mà không xài được, đừng có vội chê nó bữa sau kiếm không có. Chúng ta đi vô điên giới rồi, chúng ta hòa với tất cả và học nơi tất cả. Các bạn muốn mau tiến là vậy, muốn mau giải quyết tất cả những chuyện gì rắc rối của nội tâm là phải học theo đường lối hòa với tất cả.

Đừng có thấy mình, chúng ta mấy chục tuổi rồi chúng ta hơn đứa con nít, đứa chút xíu, nhiều khi nó nói một câu nói, mình còn phải nghe để sửa mình, chỉ vì nó thanh bạch quá, mình ô trược, tham dâm đủ thứ. Một cái lời nói duyên dáng, nó làm cảm động nội tâm của mình không hay, chứ đừng cho nó là con nít. Con nít, dẫn con nít đi nhiều cái nó nói bẽ đầu, người lớn mà biết được hay lắm. Cho nên tôi nói không có cái gì kêu bằng không xài được. Đó là kinh sách hàng ngày của các bạn, những người đối diện trong gia đình là kinh sách hàng ngày, mà bạn giải quyết được một vấn đề rồi, một vấn đề nữa, nó sẽ mở nhiều, chớ đừng có vội chê họ mà sai lầm, ai cũng có cái hay, ai cũng có cái sáng suốt, ai cũng có cái thanh tịnh. Không có ai phục ai hết, bây giờ hai đứa con nít thả ra đánh lộn, đâu có đứa nào phục đứa nào, đánh khóc la chảy máu, rồi một chập nó chồm lại nó đánh nữa. Không có ai phục ai là vậy, cho nên chúng ta tiến về cái chơn như Vô Vi rồi thì phần ông, ông lo thanh bạch, phần bà, bà lo thanh bạch, chớ không có ai động ai được, bị vì hai cái khối điên nó trong lành rồi, mình muốn làm cho nó nhiễm trược như trước không được, mà kêu nó tham gia xuống thì nó không đi, bởi vì nó nhẹ rồi, nó đâu có trở về cái khối nặng nữa. Cho nên chúng ta tu ở đây, là đi tới trọn lành chơn như, nó vậy. Phải thực hành chứ còn lý thuyết không được, nghe tôi nói đây hay, nhưng mà về quên hết, không ai nhớ, để cho nó nhẹ một chút vậy

¹ Cravate.

² Boulon.

thôi. Cái phần trong lành, nó chạy lù lù cái vòng tròn, rồi nó đi từ tư tưởng này đến tư tưởng kia, từ tư tưởng này đến tư tưởng nọ, rồi để nó lọc, nó lọc lần lần cho các bạn, các bạn về đó bắt cái ảnh hưởng đó mà làm.

Đừng có chán nản bởi vì nhiều chuyện thử thách tôi đã nói, hạ thừa, trung thừa, thượng thừa, mỗi thừa nó có ba tới chín giới, chín tầng, nó qua cái sáng rồi, phải tới cái tối, tối rồi mới tới cái sáng. Nhiều khi tu, rồi bức tức, tại sao? Hồi trước tôi biết nhiều chuyện mà bây giờ tôi ngu quá chừng vậy, đó là nó đang thử thách. Minh bước qua cái đó là hiểu, nó đơn giản hóa lần lần, nó hết gồ ghề, nó hết cái bản tánh gồ ghề độc tài như xưa, nó đơn giản hóa. Cho nên nhiều đứa con nít ngồi ở nhà tôi, ngồi chơi một chập, nó nói câu giống con nít quá, tưởng đâu vô gặp cậu nghiêm, cậu giống con nít quá. Con nít cái gì, tao con nít lớn nè, tôi chơi theo con nít, tôi nói chuyện theo con nít ăn thua đủ với nó trong bữa ăn vậy đó để cho nó mở, mình đâu có giữ cái bản tánh gồ ghề, tu nó ngày càng đơn giản, thành ra vui lắm.

Nữ giới tu nó trở về tiên nữ, còn nam giới tu trở về tiên đồng. Thành ra vợ chồng người ta tu nói chuyện giỡn chơi vui, rồi rốt cuộc không có cái gì hết, nói giỡn chơi vui vậy thôi. Cho nên bà xã tôi nhiều khi tôi chọc, chọc bả nhiều lắm, gần đây tôi cũng chọc bả hoài, chọc cho bả tức, bả mới đem cái chuyện đời ra bả nói, ông bây giờ nha, ông tính cho dứt khoát luôn đi, tui ra tui, bà ra bà đi, một chập bả nghĩ, chắc bị rồi. Minh nói công khai ra y không mở, chọc đến tức rồi kéo đi mới mở, nhưng không biết. À nói ông tu mà ông còn giận người ta nữa. Tôi nói không tin, thôi đừng theo tôi nữa, để tôi suy nghĩ, suy nghĩ một chập rồi dòm lại, té ra người ta cũng không phải giận mình. Rồi dòm lại thấy y giận tôi, y phải sửa chứ. Tôi nói nhiều cái cũng ác lắm, không tin tôi thôi, bỏ đi, không theo nữa, thứ hai dứt khoát đi. Để suy nghĩ, mình mở cho người ta, bây giờ làm sao lấy cái gì mở, lấy cái điển, khi mà chọc giận cái điển nó ùn ùn lên rồi, lên rồi thì cái từ điển mình tới, cái nó giải, chập nó yên à, không có lâu đâu, chừng nửa buổi cái gì cũng xong hết, có gì đâu mình cười lại cái mừng lắm, chứ có gì đâu. Cho nên sau này các bạn cũng đi đến chỗ đó, nhưng mà mình phải làm, cái chuyện phạm sự phải làm. Muốn trồng cái cây, muốn vun bón cũng phải làm, do cái công phu của mình làm là tự nhiên cái điển nó bắt buộc tới đó hay tới đó, y muốn áp đảo mình cứ việc châm xăng vô đốt một chập mở ra cái nó hết, đem

trước điển đi mất thì cái gia đình nó vui lại chứ không có gì hết. Nhiều người thấy tôi nhiều khi cãi vả kịch liệt lắm, nhưng mà một chập tôi không có gì hết, tôi đang mở bây giờ làm sao. Minh đâu có chun vô trong bản thể người ta được, mình có lấy tước-nơ-vít (³) vận được đâu, để cho nó ùn ùn đi lên rồi mình chỉ đưa luồng điển gạt qua thôi.

Thành ra cái pháp này nó sửa, không phải mình nói mình giỏi nhưng mà nó toàn năng, nó chỉ dụng có cái điển không, nó sửa tánh, nó sửa cái chơn tánh, rồi nó đem lại cái chơn chánh và nó sửa sự sai lạc của mọi người, mà phải đóng góp lẫn nhau, cho nên cần phải trau dồi sửa đổi lẫn nhau, vợ chồng tu cũng vậy, nhiều khi gây, sau này nhiều khi gây, người này buồn, tính những nếu mà gây lớn tiếng thì chúng nó hư đạo. Chọc cái nó giận, giận cái bà này tìm ông này, ông rét luôn, lần lần nó đổi, nó hết. Nó phải có cái đó, vậy nó mới tiến, rồi sau này chúng ta đi được mới cảm ơn, hai người cũng đồng cảm ơn hết. Hai người đạo hữu cảm ơn nhau, không có bà tôi sức mấy mà tôi tu, tui giận bà nhưng mà giờ tôi hết giận. Cho nên gia đình bà cũng bị lung củng, cái đó không phải lung củng đâu, cái đó là cái dẫn tiến, bám lấy nhau để mà tiến. Hễ mình đạp lên miếng gạch thì miếng gạch phải trầy chứ, chút đỉnh đâu có sao, tiến lên khỏi cái mặt kia.

Sau này nó cởi mở lắm, đạt tới rồi thì cởi mở không khó gì hết, đi đâu nó cũng lấy cái điển không, nó chọc là chọc phá chơi, chứ thiệt ra không có gì. Nó đâu có lấy bà khác nữa đâu mà lo, nó đâu có lấy ông khác nữa đâu mà lo, thì hai người cũng không rồi đó, nhất định không lấy rồi còn lo cái gì, hồi trước nó còn lo ông xọc bậy, xọc bạ còn lo. Rồi bây giờ ông quy nguyên về cái chơn chánh, ông không có lấy ai, về không rồi còn lo cái gì nữa. Ông còn nhiễm trần mình lo sợ ông bệnh hoạn đồ, đem truyền bá cái bệnh hoạn cho mình, còn cái này không có, nó không có lo nữa, hết rồi. Nhưng mà đàn bà cái tánh luôn luôn có eo hẹp, tu cái cách gì cách, y cũng ghen ghen chút, ghen ghen lắm có phải hông á? Ông nói có phải không đó! Ông đi đâu đó, ông đi đâu mấy tiếng đồng hồ, ông đi đâu! Nó cũng ghen ghen chút à, thế nào nó cũng có à.

Rồi bây giờ ai muốn hỏi gì thì hỏi rồi đi về đi bầu cử đi.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 14/4/1974)

³ Tournevis.

Thông Báo Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2013”

Kính thưa quý bạn đạo,

Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” xin thông báo cùng đến toàn thể quý bạn đạo những thông tin như sau:

I – Cẩm nang Đại Hội:

Ban Tổ Chức đã gửi cẩm nang đến các bạn đạo tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2013. Nếu những bạn đạo nào chưa nhận được xin liên lạc với BTC qua email: voviduahanhdaophap@gmail.com

Sau khi nhận được cẩm nang xin quý bạn vui lòng:

- Đọc kỹ các thông tin trong cẩm nang và nếu có câu hỏi xin liên lạc về email của BTC.
- Kiểm lại chi tiết ghi danh ở trang bìa trong. Nếu có chi tiết ghi danh nào không đúng hoặc thiếu thì xin liên lạc về email của BTC để được điều chỉnh.
- Lưu lại số điện thoại của BTC và Ban Chuyển Vận bên Thailand cho cá nhân khi du lịch và cho gia đình một khi cần liên lạc khẩn cấp.
- **Lưu ý:** Bạn đạo luôn nhớ mang theo **Cẩm Nang** bên mình khi du lịch, đề phòng khi cần liên lạc với BTC và Khách Sạn một khi có những thay đổi bất thường xảy ra.

III – Đưa/đón: phi trường (BKK) – khách sạn – phi trường (BKK):

- Ngày đón từ phi trường quốc tế Bangkok (BKK): **19/9/2013**.
- Ngày đưa ra phi trường: **23 và 24/9/2013**.
- Những bạn đạo đã ghi danh đưa/đón với BTC nhưng chưa gửi lịch trình chuyến bay, xin vui lòng gửi sớm đến BTC.
- Những bạn đạo có giờ bay trễ, không đi theo nhóm, không ghi danh đưa đón, hoặc chuyến bay đáp xuống phi trường quốc nội Thailand, xin vui lòng lưu giữ số điện thoại của BTC, địa chỉ Khách Sạn tại Thailand đề phòng khi cần sự giúp đỡ của BTC một khi có những thay đổi bất thường xảy ra.

Mọi thắc mắc liên quan đến Đại Hội xin quý bạn đạo vui lòng liên lạc trực tiếp với BTC qua email: voviduahanhdaophap@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý bạn.

Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduahanhdaophap@gmail.com

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ấn Tổng Kinh Sách, Đặc San

1. K.Nguyễn	Canada	\$200.00USD
2. P.Trịnh	Canada	\$200.00USD

Mọi phát tâm đóng góp liên hệ đến việc ấn tổng xin vui lòng liên lạc về email :
kinhsachvovi@gmail.com

Phát Tâm Ấn Tổng Xin Điền:

- Tên Họ :
- Địa chỉ :
- Email :
- Điện thoại :
- Phát tâm số tiền :USD, CAD, EUR, AUD
- Check money order xin đề: **VoVi Friendship Association of New York**

Và gửi về địa chỉ:

VoVi New York
118 Pheasant Cir
Brentwood, NY 11717

Kính Thưa,
Ban Kinh Sách

THỰC HÀNH NHÃN NHỤC

Hợp tác gợi ý để làm theo di huấn của Đức Thầy, một bên tỏ rõ thiện chí làm việc cho sự phát triển chung, một bên thì im hơi lặng tiếng thì quả là bất công, tại sao? Vì tất cả đều mang danh là người tu và hành theo pháp môn được gọi là Pháp lý Vô Vi, từ trước đến nay ai cũng cho là Siêu diệu cao sâu hơn các pháp môn khác. Pháp môn Vô Vi là trở về không, phải chịu buông bỏ mới giúp cho hành giả xây dựng cho mình trở về Chân. Thiện, Mỹ. Phước Huệ song tu, Tốt đời đẹp Đạo.

Thầy chỉ dạy có 5 chữ: **Bầu người lên làm việc.** Đây là di huấn hay đúng hơn là lời dạy của vị Thầy

trước khi ra đi, nhiên hậu giúp cho đại gia đình Vô Vi biết thương yêu hợp tác để xây dựng cơ đồ tâm linh trên quả địa cầu này. Chỉ có năm chữ mà người tu Vô Vi không thực hiện được thì quả là một điều đáng trách, mọi người cần suy nghĩ lại.

Với năm chữ rất thông thường mà người tu không thực hiện được, cho thấy đức Vĩ Kiên đang thử thách sàng lọc cho mỗi cá nhân phải tự xem xét lại mình có xứng đáng nhận 2 chữ Vô Vi không? Trong quá trình dạy đạo, Đức Thầy đã minh chứng ngài là vị Minh Sư hy sinh công sức vì mọi người, tôn trọng mọi người với quyền tự do dân chủ theo

hữu vi, ngược lại cũng có người không tôn trọng Thầy mình, hoặc chỉ tôn trọng qua đầu môi chót lưỡi mà thôi.

Đức Thầy vì việc chung mà giáo huấn, lòng thương bao la vì cộng đồng mà khuyên nhủ, Ngài đã từng hạ mình làm gương cho Bạn đạo qua nhiều mẩu chuyện ngài từng thuyết giảng như: Một sự kiện bình thường mà người đời, bàn tới bàn lui 3 tháng không xong, trên kia chỉ cần 3 phút là được việc..vv...Thực tế trong quá khứ tại Việt Nam trước kia có một hội nghị đại diện cho 4 bên, chỉ có bàn vuông bàn tròn mà người đời luận bàn tranh cãi suốt hơn 3 năm ...chỉ vì một cái bàn,, còn mang danh là Vô Vi mà chỉ có một chuyện rất nhỏ như hạt đậu, mà tập thể giải quyết không xong thật là đáng hổ thẹn.

Thôi thì cứ theo người đời, nhóm thiện chí nên giữ 10 điều tâm đạo lấy điều **1/- Nhẫn nhục và cần mẫn** làm đầu, vẫn tiếp tục động viên, hay làm sứ giả hòa bình như đã dự kiến, dù phải kéo dài nhiều năm cũng phải giữ điều 1 như lời dạy của Thầy. Với tâm thành kiên định thì chắc chắn Thượng đế Vô hình sẽ chuyển xoay theo cách khác, tùy theo ý của on trên...

Nếu chỉ vì một thử thách nhỏ mà bỏ cuộc hay rút tên ra khỏi cuộc hội nghị tâm linh theo ý của đức Thầy, thì đâu có thể gọi là Bi- trí –Dũng được, một thử thách chính Ông Trời tạo để xem chí hướng của từng mỗi hành giả tu Vô Vi. Rất mong các bạn có ý định rút lui nên giữ lại lập trường lúc ban đầu để xem thể sự xoay chuyển. Tôi đồng tình theo ý kiến

của Anh Minh (VMDL) cách nói của tôi có khác hơn, nhưng ý nghĩa thì tương đồng với anh ấy. Tôi tin rằng, qua một bài học mới như hôm nay, một thử thách cần thiết để biết ai là tâm đời, ai là tâm đạo, ai vì cơ đồ chung của Vô Vi phải ra công xây dựng... Đức Thầy sẽ giúp cho chúng ta giải quyết một câu chuyện rất dễ, nhưng lại quá khó bởi tại lòng người không muốn hợp nhất, không lấy việc chung làm trọng. một vụ việc thông thường tưởng rất dễ nhưng lại quá khó như hiện nay.

Một câu chuyện ngắn của người xưa xin ghi lại để mọi người suy gẫm, ai cũng tưởng dễ, kỳ thật là rất khó đối với ai không chịu buông bỏ ngã tướng để trở về chân không.

Lý Thái Bạch, đời Đường hỏi Ô Sào Thiên sư: Xin ngài dạy cho tôi một pháp tu ngắn gọn, để tôi tu.

Đang ngồi trên cháng ba cây cao, Ô Sào thiên sư nói: Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành, Tự tịnh kỳ ý, thị chư phật giáo.(nghĩa là: Tất cả nghiệp ác chớ làm, phải làm tất cả nghiệp lành, phải lắng lòng cho thanh tịnh, từ bỏ tham sân si. Đó là lời dạy của Phật) Lý thái Bạch nghe qua cười nói: Bài kệ đó con nít 8 tuổi cũng thuộc, vậy Hòa Thượng dạy tôi để làm gì ?

Ô Sào Thiên sư đáp lại : Phải ! Con nít 8 tuổi cũng thuộc, nhưng ông già 80 cũng làm chưa xong.

Người tu Vô Vi phải giữ lập trường chắc, bền chí thực hành nhẫn nhục thì sẽ chuyển hóa được lòng người, bây giờ còn quá sớm để khơi dạy hai chữ thức tâm./.

TRẦN THANH

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bố bạn đạo Nguyễn Anh Dũng là ông Nguyễn Tiến Soạn, sinh năm 1929, từ trần lúc 08h42 ngày 14 tháng 8 năm 2013 (nhằm ngày 8 tháng 7 năm Quý Tỵ) tại Bà Rịa, Vũng Tàu, hưởng thọ 85 tuổi được siêu thăng tịnh độ.

Cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo Hà Nội kính báo.

Vấn Đạo qua Internet

Thiền Đường Vancouver, Canada
anh chị TQH

Hỏi: Kính thưa Thầy!

Chúng con nghe trong băng Niệm Phật Thầy dạy khi Niệm Phật thì Ý trụ trên trung tâm đỉnh đầu, nhưng chúng con nghe bạn đạo nói rằng lúc gần đây Thầy lại dạy, khi Niệm Phật Ý phải trụ tại trung tâm chơn mày. Xin Thầy cho chúng con biết rõ lúc Niệm Phật thì Ý phải trụ ở đâu mới đúng? Trung Tâm Đỉnh Đầu hay là Trung Tâm Chơn Mày?

Kính tạ ơn Thầy.

Đáp: Ý mắt nhìn thẳng trung tâm chơn mày, niệm Phật cũng nhìn ở đó. Sau khi đủ lực lượng thì sẽ tự động rút lên trung tâm bộ đầu.

Thiền Đường San José, California

Hỏi: Thưa Thầy, làm thế nào để thắng lực căn, lực trần.

Đáp: Phải ngược lại mình xem việc làm đúng không, tự hạch hỏi từ li từ tí. Nói vậy có hại xác không? Ăn vậy có hại xác không? Phân tách từ li từ tí, sẽ có cơ hội giáo dục lực căn lực trần. Nếu bắt buộc thiên hạ chạy theo họ và không hạch hỏi lấy chính mình thì vị trí của chủ nhơn ông sẽ mất luôn.

Hỏi: Thưa Thầy, sau khi đã thiền vào lúc 12 giờ đêm. Buổi sáng lúc 5 giờ có cần thức dậy để soi hồn thêm hay không? Và nếu có thì để làm gì?

Đáp: 11-12 giờ khuya, Soi Hồn thì điện năng dễ xuất phát vì giờ Tý thông khai. Còn nếu 5 giờ sáng dậy sớm, có thì giờ nên Soi Hồn thêm, chỉ có tốt chứ không có hại. Siêng năng hành pháp là chỉ có tốt hơn và không có hại.

Chị VHT

Hỏi: Thưa Thầy, lúc trước kia khi Soi Hồn, con thường lắng nghe có tiếng ồ ồ, bây giờ không còn nghe ồ ồ nữa như thế là tại sao?

Đáp: Như thế là tốt rồi, phần gan được ổn định nên không nghe tiếng.

Toronto, Canada - Ông LMS

Hỏi: Được Đức Thầy ban cho bài thơ khuyến tu từ năm 1976. Nhưng một phần lớn nội dung không đạt được, dù rằng rất cố gắng tu hành. Vậy nội dung

còn lại ứng cho hiện kiếp hay hậu kiếp vì tuổi đời đã 60?

Đáp: Khi cảm thấy chưa đạt thì mới thấy rõ nghiệp lực của chính mình và sự sai trái của mình đã tự tạo. Vậy nên ăn năn sám hối thực tâm thực lòng hành pháp, mong giải nghiệp tâm từ tiền kiếp mang đến mặt đất, Bề Trên sẽ gia tăng tuổi thọ để mà hành pháp. Nội dung của bài thơ hiểu được hay không là do sự dầy công của hành giả mà thôi, khi tiến thì sẽ hiểu hết. Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời là vậy.

Hỏi: Đang theo ngành hội họa rất mến trọng các vị đã thành đạo nên họa lại hình ảnh của các vị này, treo trong nhà để chiêm ngưỡng. Vậy có bị các phần thiêng liêng lạc lõng tá vào các bức tranh này không? Ngoài ra đề tài chánh là vũ trụ và tâm linh, phù hợp với con đường tu học và hành pháp.

Đáp: (không trả lời).

Hỏi: Tâm động thần tri, vậy thần đây gồm có vị nào, có gồm các phần nặng trước không?

Đáp: (không trả lời).

Xin Đức Thầy minh giải những câu thắc mắc ghi kèm theo đây để con học hỏi thêm vì con còn rất nhiều ngu muội. Con thành tâm đội ơn Đức Thầy. Những câu hỏi về công phu:

Hỏi: Mỗi khi Soi Hồn con có thể ý niệm Lục Tự Di Đà hay thâm nghĩ đến các bài thơ dạy đạo của Đức Thầy không? Hay là nên để tâm không, lắng đọng?

Đáp: Để tâm không lắng đọng thì tốt hơn. Khi trong óc có dao động, thì nên niệm Phật để giải nghiệp lực.

Hỏi: Khi ở nhà mỗi lần lễ kiếng thì con lễ trước kiếng Vô Vi, trường hợp đi xa thì con lễ như thế nào?

Đáp: Lễ theo hướng Nam.

Hỏi: Con mang thân bệnh, nhưng cố gắng công phu đều đặn, vậy thì điển quang có được tập trung hay khó hội tụ?

Đáp: Cố gắng niệm Phật để thanh lọc khỏi óc thần kinh tiến về đại trí, thì mới tiếp xúc được thanh

quang của bề trên. Duyên may sẽ được độ, gặp y sư tốt, bệnh sẽ chóng hết.

Hỏi: Mỗi lần thờ Pháp Luân Thường Chuyển con thường thờ 15 lần nhưng lần thứ sáu mới bắt đầu thấy ánh sáng màu da trời xuất hiện. Vậy có phải là tại hơi thở con còn yếu không? (trung bình mỗi hơi thở là 1 phút).

Đáp: Cố gắng liên tục như vậy tới lúc Pháp Luân Thường Chuyển trở thành tự động thì ánh sáng sẽ phát triển, kiến thức càng ngày càng rộng hơn, tâm sẽ được thanh tịnh, hiểu rõ luật hơn quả hơn, an tâm nhập định và tham thiền. Hơi thở càng nhẹ và càng sâu.

Hỏi: Thầy thường nói rằng tu đi thì ấn Di Đà sẽ nổi trước trán. Thưa Thầy, xin cho biết thêm về ấn Di Đà. Có phải là đã được Đức Di Đà ban ấn chứng không? Người được ấn Di Đà trình độ thăng tiến như thế nào? Ấn Di Đà có bị mất đi không? Và mất trong trường hợp nào?

Đáp: Ấn Di Đà có là do tâm thành niệm Phật, Soi Hồn cho khí tinh phát triển, tụ thành ấn Di Đà tỏa sáng muôn phương, tận độ quần sanh.

Hỏi: Cây cỏ ở các xứ nóng xanh tốt quanh năm, còn phần đông cây cỏ ở miền Bắc Mỹ đều bị trụi lá trơ cành. Vậy có phải là cây cỏ xứ lạnh, nghiệp nặng hơn cây cỏ xứ nóng không? Hay ngược lại cây cỏ xứ nóng nghiệp nặng hơn cây cỏ xứ lạnh?

Đáp: Nóng là phát triển, lạnh là rút ẩn. Thực hành PLKHHBPP thì sẽ thấy rõ hơn sự thực hành trong cơ tạng toát mồ hôi ra, từ đó sẽ giải được nhiều độc tố hơn là ở xứ lạnh. Ở xứ lạnh, chỉ rút vào trong, cần siêng năng tu hành thì mới giải được. Cây cỏ thì phải chấp nhận định luật hóa hóa sanh sanh của trời đất mà tiến hóa, cũng nằm trong nguyên lý đó

Hỏi: Xin hỏi Tâm Không là gì? Nói thì dễ mà thực hiện là một điều khó, vì nếu không trụ được cái "không" thì bao nhiêu tư tưởng ô tạp len lỏi vào vì ngoại cảnh?

Đáp: Muốn đạt đến tâm không thì phải làm Pháp Luân Thường Chuyển cho đứng đắn, khai thông kinh mạch, trụ đỉnh đầu thì mới phát triển về không giới được.

Hỏi: Khi lục căn lục trần nghĩ sai quấy, phạm thượng, thì phần hồn có bị tội không?

Đáp: Chắc chắn bị tội vì làm chủ không sáng suốt, thì phải bị hạ tầng công tác, mất ngôi vị, chết xác thác ra ma.

Hỏi: Sau khi thiền chưa ngủ, con thấy được những cảnh như: vườn tược, cây cối, sông và người, dù không được rõ lắm, từ cảnh này đến cảnh khác. Con xin hỏi có phải bắt đầu được thấy cảnh trong tiểu thiên địa không? Nếu phải thì làm sao được thấy mãi những cảnh này không bị mất?

Đáp: Nhờ Pháp Luân Thường Chuyển, khai sáng khối óc. Trên khối óc có cảnh tươi đẹp, núi non. Khi nhìn xuống bản thể thì thấy sông biển, trăng sao, bò bay máy cưa. Làm PLTC càng siêng càng nhẹ thì sẽ thấy cảnh Trời. Khi giải hết nghiệp thì nháy mắt là thấy rồi. Nhẹ lòng Trời nặng lòng đất, thoát được nghiệp tức là nhẹ.

Hỏi: Ngoài những lúc làm việc dùng trí óc, con muốn lúc nào cũng nhớ đến Thượng Đế và Đức Phật để tâm được an tịnh và thanh nhẹ. Nhưng con không biết Thượng Đế ra sao, còn Đức Phật chỉ biết qua hình vẽ và tượng trong các chùa do người tạo tác ra. Vậy con phải làm thế nào để tưởng nhớ đến Thượng Đế và Đức Phật?

Đáp: Có điển rút trên trung tim bộ đầu thì mới nhớ được luồng điển cái của vũ trụ, tức là nơi trung tâm sinh lực của vũ trụ. Muốn biết được Thượng Đế thì phải thực hành đứng đắn, nhập định cảm thông nguyên lý của trời đất, cấu trúc thành một xác duyên dáng này, từ mọi trạng thái mà hình thành, quán thông điều này, nơi nơi sẽ thấy được Thượng Đế. Quyền năng của Thượng Đế bao trùm khắp cả càn khôn vũ trụ và mặt đất, lúc ấy mới thấy rõ Thượng Đế phục vụ và hỗ trợ sự tiến hóa của muôn loài vạn vật vô cùng sáng suốt. Người đời bị lầm lạc, không hành đúng pháp mà cứ muốn cầu xin Thượng Đế hộ độ, đó là điều vô cùng sai lạc, phần hồn càng bị mờ ảo và giam trong bóng tối, không thoát được. Ngược lại người chịu hành PLVVKHHBPP đứng đắn thì rất dễ cảm thông sự huyền diệu của Thượng Đế khắp các nơi lúc sống cũng như lúc chết. Khi lìa khỏi thể xác sẽ có cơ hội diện kiến Ngài, chỉ có quý và nghe lời huấn từ của Ngài, tâm thân rất an lạc.

Hỏi: Thưa Thầy, từ huyệt ấn đường có một lần nứt chạy dài đến mí tóc, thấy rất rõ, sờ vào thấy như hai khớp xương đang ra. Ngoài ra, hai gò trên hai chân mày theo thời gian càng nổi phồng lên. Thưa Thầy, như thế có tốt không?

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 31 tháng 7 năm 1977

Chủ nhân tự giác thân thanh giác
Trí điển phân minh lý luận bàn
Hồi tưởng quê mình nơi xán lạn
Thanh cao tự giác pháp phân quang.

Phân quang chuyển lý mở đàng
Tự dịu, tự tiến tâm an dung hòa
Thân tâm minh cảm chẳng xa
Ta là vũ trụ ta hòa càn khôn
Điển thanh sống động trường tồn
Hào quang rực chiếu tâm hồn thanh cao
Lấy không chuyển hóa muôn màu
Về không giáo chủ muôn loài về không
Phước tâm tiến giải tự trồng
Nghìn đời phát triển tháp tông thiên không
Minh đời minh định hóa công
Thông gian thượng hạ chuyển vòng khai minh
Tiến về thắng cảnh chơn tình
Không nao không núng tự mình sửa mình
Phóng thâu, thâu phóng kết tinh
Từ đời qua đạo thâm tình an vui
Vạn linh đáp ứng các mùi
Rèn trui thân tiến, bụi ngùi tiêu tan
Thương nhau dịu dặt trấn an
Từ đời như đạo mỗi màn đều thanh
Chung quy cũng phải thực hành
Hòa đồng muôn loại tâm thân hiếu hòa.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Lăm (tiếp theo)

ĐẠO CUNG ĐÔNG HOA LẦN THỨ TƯ

THẨM CÂY NGUYÊN LINH CỦA CHÚNG SINH

...

Đế Quân: Tính linh được thử thách tôi luyện là do linh thể của cá nhân bộc phát, nên tuy nói là bởi linh khí của Đông Hoa gia hộ, song kì thực là do bản thân kẻ tu đạo thể hội được linh khí Đông Hoa, vì khi họ tới cảnh giới này sẽ dần dần cảm ứng được sự ảo diệu ở đây, thì bản thân họ cũng tự phát ra được thứ linh khí này. Người đời chẳng ngu, đã biết cầm đuốc và cơm thì hãy cứ ráng học tập đi, tự nhiên rồi sẽ có được năng lực này ngay, cầm bút viết chữ muốn có kĩ thuật tài tình gắng học cũng sẽ thành thạo, muôn việc đều có người chỉ dẫn, hoặc có khi tự mình khám phá ra, chẳng có việc gì gắng thực hành mà không thành công. Bởi vậy tính linh sau khi thoát li khỏi túi da, không còn bị bó buộc, tất cả những năng lực bị đè nén đều hiển lộ, lúc đó học tập năng lực gia tăng mau lẹ. Gặp kì phổ độ tốt đẹp chúng sinh tu luyện công phu, tuy chưa đạt mức tận thiện tận mỹ song nếu tâm chí thành, chúng tôi sẽ cử minh sư xuống hướng dẫn, những người tu đạo thâm sâu đều đạt tới cảnh giới cực cao vời. Kẻ tu đạo không được tự kiêu tự đại, quá quan trọng hóa mình để đến nỗi tính linh bị trói buộc khốn quẫn, khiến không thể giải thoát nổi. Những người tu đạo đó như đi vào hang cùng ngõ cụt, những ai theo họ quả là gặp phải tử lộ. Mong rằng chúng sinh khai mở được đại đạo tròn đầy thông suốt, không còn một chút vướng mắc, đạt tới mức độ được hoàn toàn an nghỉ, mọi người đều có thể đi tới, không hề bị ngăn trở. Nhưng làm cách nào để có thể cứu nổi những kẻ còn rớt lại phía sau? Trách nhiệm của các

bậc thánh quả là trọng đại, há bỗng được sao? Giống như một vị Kim Tiên, hành trình tuy có chỗ vượt kẻ khác, thành quả đạt được cũng khác người phàm, tuy gọi họ là Kim Tiên kì thực cũng là một vị Phật mà thôi.

Dương Sinh: Như vậy việc lên thiên đường hoàn toàn do sức cá nhân cố gắng phấn đấu hay do trời ban ân phước?

Đế Quân: Tiên Phật lên được thiên đường, phải trải qua biết bao gian lao, tửu sắc tiền của ở thế giới hình tướng cốt để thử thách cùng rèn luyện tâm tính chúng sinh. Có tự mình làm chủ tế mình mới không bị ngoại vật chi phối dẫn dụ, khi ấy ánh sáng của tâm mới phát ra mạnh mẽ, sức tấn công từ bên ngoài dù mạnh cách mấy cũng không nao núng, giống như nhà cửa xây cất kiên cố gió bão chẳng thể thổi sập. Việc lên thiên đường giúp ta cơ hội khảo nghiệm và củng cố linh thể, linh khí tại các tầng trời Ngũ Lão, Tam Thanh cùng Hồn Nguyên sau khi hợp nhất lại tự phân tán một cách linh động để phụ trách các tầng trời, tâm chí nếu không thay đổi mới chính thức được kể là thành đạo. Cho nên nói: “Chợ ồn ào luyện khách đạo, đời huyền ảo thử người tu” (*Náo thị luyện khách đạo, trần hiệu thí tu nhân*), ý nghĩa câu nói trên đây thật là chí lí. Thần Thánh Tiên Phật đều gặp nạn ma quỷ thử thách, đó chính là vì việc lên thiên đường đã giúp các vị đó cơ hội để rèn luyện bản thân, chỉ còn trông cậy nơi sức đề kháng của chính mình mới mong tránh thoát nổi ngoại lực xâm chiếm, do đó ma quỷ hành hạ cũng là Tiên Phật thử thách, do trời ban nhưng cũng tại người tự chuốc. Tóm lại, việc lên thiên đường là cốt

để bảo vệ và giúp đỡ linh thể đi lại được yên ổn, để tránh mọi thiệt hại nên mới cần phải giáo dục cùng huấn luyện kĩ như vậy. Vì tất cả chúng sinh vốn là một thể, cho nên lòng thương xót của trời xanh đối xử với chúng sinh thực quả là vô tận.

Dương Sinh: Những điều đức Đế Quân vừa chỉ giáo thực quả là quá đúng, song không hiểu tại sao chúng sinh cứ gặp cảnh khốn khổ hoài hoài? Và lại, không rõ một kẻ thân thể không còn toàn vẹn, liệu có còn đủ tư cách tu đạo nữa hay không?

Đế Quân: Con người vốn linh thiêng hơn cả mọi loài, do đó mà từ nhân đạo tu thành đại đạo rất dễ dàng, vì trước kia tại cõi trời đã từng là chim kì, thú lạ, rồi sau đó trải qua khắp nẻo luân hồi, chịu đựng biết bao thử thách, cuối cùng mới tu thành. Tất cả các nẻo luân hồi đều rất có tình, do đó việc Tam Tào phổ độ chính là muốn cứu giúp muôn loài được tốt đẹp hơn, do đó thân thể đâu có bất toàn cũng chẳng ngăn trở việc thăng hoa tâm đạo, không những không bị ruồng bỏ mà lại còn nhận được lòng thương cùng sự cứu độ nhiều hơn. Nếu như trái lệnh hẳn là phản bội lòng lo lắng xót thương của trời đất đối với chúng sinh, đó quả là hành động của kẻ ngu si.

Nếu là kẻ gặp nhiều khổ nạn ở cõi thế gian, không chỉ do sự quả báo của những hành động ác đức ở kiếp này, mà còn liên hệ tới nhân quả của kiếp trước. Như vừa nói ở trên, đến ngay như Thánh Tiên Phật cũng còn phải trải qua những sự thử thách mới bảo tồn nổi phẩm giá, nên người nếu có chí tiến thủ đương nhiên phải đem hết sức mình ra để mà vượt thắng mọi trở ngại. Con người sở dĩ tạo nhiều tội ác là vì kiếp trước chưa ngộ đạo và đạt giải thoát cho nên nghiệp quả chẳng buông tha theo sát kiếp này để báo thù và đòi trả sạch nợ nần. Nếu như giác ngộ được đạo lớn, phá vỡ được nhà tù giam giữ tâm linh ắt là nghiệp chướng sẽ tiêu tan mau lẹ, khi đó tâm lại sáng ngời, soi tỏ mọi cạm bẫy, xóa sạch mọi tai ương nguy khốn. Kẻ đã có tiền “nhân” ắt sẽ sinh hậu “quả”, trong lúc trừ khử nguyên tố ác độc cần phải châm kim, uống thuốc cho nên cảm thấy vô

cùng đón đau thống khổ, song không được oán than. Tới khi khỏi bệnh mới hiểu việc lên thiên đường là để giải độc trị bệnh, đó chính là phương pháp luyện đạo để diệt trừ ác nghiệp. Nhìn trâu bò ăn cỏ sống từng bầy, bị người đánh đập tình cảnh thật đáng thương, để trả nghiệp kiếp trước nên phải chịu sự khảo đảo, như thế là nó cũng tu đạo vậy. Chó ăn đồ ăn của người thí bỏ cho, đêm đêm ngủ ngoài sân để giữ nhà, ngày này qua ngày khác dốc tâm vì bổn phận, lại một mực trung thành với chủ, như vậy cũng là cách tu đạo đấy. Người đời nay được hưởng biết bao tiện nghi sung sướng, nào như ăn mặc, cư ngụ di chuyển mọi phương diện đều quá đầy đủ, có thể nói là nghiệp quả còn rất ít nên mới được hưởng cảnh vui sướng đến như vậy. Do đó cần phải mau mau tu đạo, để cho đời sống tinh thần được tốt đẹp hơn cùng tránh khỏi cảnh đắm chìm trong vòng tử sắc tiền tài, mãi mãi làm kẻ phạm nhân, hầu giữ bền được mối giao tiếp cùng đạo lớn Đông Hoa. Hi vọng người đời nghe xong những điều tôi vừa trình bày đều cố gắng tu tiến về được nơi thắng cảnh Đông Hoa.

Tế Phật: Cảm tạ đức Đế Quân đã ba bốn lần khai đạo giải rõ bến mê, ban ân phước cho chúng sinh thật quá nhiều, giờ đây xin cáo từ.

Dương Sinh: Cảm tạ đức tiên ông Mộc Công đã nhọc nhằn chỉ giáo, bữa nay thu hoạch được bao điều dạy dỗ quý báu, được nghe thật nhiều tiếng trời khuyên cùng lời pháp răn, đệ tử đã được hưởng vô lượng hồng ân, chúng sinh cũng được ban phát vô vàn phước đức.

Đế Quân: Vì trách nhiệm nên phải hết lòng vậy thôi.

Tế Phật: Dương Sinh mau lên đài sen, chúng ta trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Thưa con đã chuẩn bị xong, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

